

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

7. Etiam ferro siu e per se, siue persuos dæmon grassatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

Ne ergo rudera in cibos, & superedentes caderent, iussit herus fractos asseres remoueri. Quod dum fit, reperiunt ibi mortui hominis caluam, quam vbi in cœmeterium retulerunt, sensit se illico dominus cruciatu liberatum. Nec postea vsque ad mortem aliquid incommodi in capite passus est. Suspectus erat prior inquilinus, qui ægrè domo cessit. Alia magni nominis matrona multis cum marito annis pacificè habitauerat, semper improlis, marito tamen omnia diuina humanaque remedia adhibente, vt hæredem adipisceretur. Sed in cassum omnia. Ita sterilis è vita excessit. Insa est exenterari, tum in vtero patefacto, ô superi, quæ non fæces, & retrimenta inuenta sunt? ibi magni pilorum glomi & laarum, ibi resecti vngues; ibi vngulæ caprarum; ibi omorum fragmenta; ibi putamina nucum, & quid non vilissimarum rerum, abdita jacuerunt: vt prorsus negari non posset, non nisi magica arte illuc illata fuisse, ad foetum impediendum. Quare meritò viduus postea & secundam vxorem, è qua senex admodum liberos suscepit, attentè contra huiuscemodi veneficia muniri custodiri que, & in sagas diligenter inquiri iussit.

Quid ni per sua mancipia talia occultis artibus machinaretur? cum ipsos Dei seruos, aperto Marte, aggrediatur? & vel ferro trucidet, si non potest tollere veneno? Philippus Alegambe, in Indice Martyrum Societatis IESV, hoc habet. *Christophorus de Mendoza. nobilissimo inter Hispanos genere natus in Peruuio, in Parauaria Cangnanos Provincia Tapensis populos Christiana fidei preceptis imbuebat; vbi à Veneficorum agmine (quod enim per se non potest Orcum, per suos facit) à quibus iam fuerat dudum designatus ad cadere, tamquam suarum machinationum explicator, exceptus, primum sagittis eminus, mox cominus gladijs appetitus, altera aure re-cisa, labro superiore cum dentibus reuulso, mox etiam mento detracto, tum aure altera, naribusque, præcis, lingua ab radice, & continente ducta toto thorace, ventre, virilibus conuulsis atque abstractis, confectus est, Christum illis ad vsq; extremum spiritum prædicans. Hanc viam manifestam inferri posse à veneficis ope dæmonis non est creditu difficile, cum quilibet homo viribus nature id facere possit, vt ostendunt quotidiana homicidia latrociniaque. Vtrum autem illa,*

VII.

Phil Alegambe in Indicem martyrum. num. cclvii. ex P. Petri Friolæ locij ipsius literis datis ad P. Iosephum Oregium s. O. 1636. & P. Francisco Díaz. Procureto-rem Parauariz, qui id Romæ narrauit An. 1639.

illis, quæ suprà recensuimus, occulta dæmonum arte procurari possint, video à nonnullis dubitari, ab alijs etiam negari.

VIII. Auicenna, Galenus, & post eos Pomponatus ac Lenius Lemnius, etsi dæmones esse malignos non inficiuntur, atque calpropter, ex maleuolentia utique velle eiusmodi mala hominibus inferre credant, posse tamen negant morbos vlllos hominibus iniicere, eò quòd illis opus non sit ad ista mala procreanda, quæ omnia ex naturalibus causis nasci posse arbitrantur. Quod etsi illis daretur, tamen non rectè concluderent: Possunt omnes morbi à naturalibus causis prouenire, ergo non possunt prouenire à dæmonibus: quemadmodum si quis diceret: Potuerunt septem Saræ viri ab hominibus occidi, ergo non potuerunt occidi à dæmonio: deceptus est ergo Tobias, quando dixit: *Audio, quia tradita est septem viris, & mortui sunt: sed & hoc audiui, quia dæmonium occidit illos.* Sed aliter ratiocinatus est Tobias dicens: *Timeo ergo, ne fortè & mihi hac eueniant.* Neque ab Angelo Raphaele refutatus est. Quare aliter docent Tertullianus, Hieronymus, Chrysostomus, & eum S. Thoma Theologi omnes: quibus consentiunt Iuristæ, vt Burchardus, & Grillandus; nec non & Medici Condronchus, Cæsalpinus (qui suam sententiam etiam Hippocrati tribuit, quem Auicenna & Galenus ad se trahere conantur) Fernelius, Valesius, itemque Arabius. Pro quibus, si superiùs à nobis enumerata exempla fidem non merentur, certiora habentur in diuinis litteris; vt illud ipsum de Saræ septem viris, & de Iob vlcere pessimo, per Stygiû calumniatorem percusso; & de Saule atra bile vexato, de quo clarè affirmatur: *exagitabat eum spiritus nequam.* Et in nouo testamento, vnum legitur aurium & linguæ vsu priuasse, ac simul epilepticum reddidisse, qui *lunaticus* vocatur, non quasi dæmoniacus non esset, sed quòd à dæmone ita obsideretur, vt plenilunij tempore, arte dæmonis, comiciali morbo grauissimè affligeretur; quia tunc cerebrum humoribus plenum aptius erat exagitari. Itaque licet aliqui sint lunatici & non dæmoniaci, alij tamen non sine dæmone ad lunæ incrementa vexantur. Alium diabolus illo genere manie affixit, quam lycanthropiam vocant, cuius est, non posse contineri domi, sed in deserta loca excurrere, & circa

Martin. Delr. lib. 3. disquis. p. 1. q. 3. sect. 5.

Tob. 5. 14.

Tertull. in Apologet. S. Hieron. in c. 4. Matth. 5. Chryl hom. 54. in cap. 17. Matth. 5.

Thom. 1. p. q. 115. a. 5. Burchard. lib. 19. Decretal. e. de re magica.

Pet. Leloy. li. 2. de spectr. c. 17. Grillan. q. 6.

Iob. 1. 1. Reg. 16. 14. Marc. 9. 17. Luc. 9. 36. Matth. 17. 14.

Luc. 8. 27.